

Josef Červinka / Albatros

POSELSTVÍ ZE STÍNADEL

ZE SVĚTA JAROSLAVA FOGLARA

Průběh
2018

Poselství ze Stínadel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

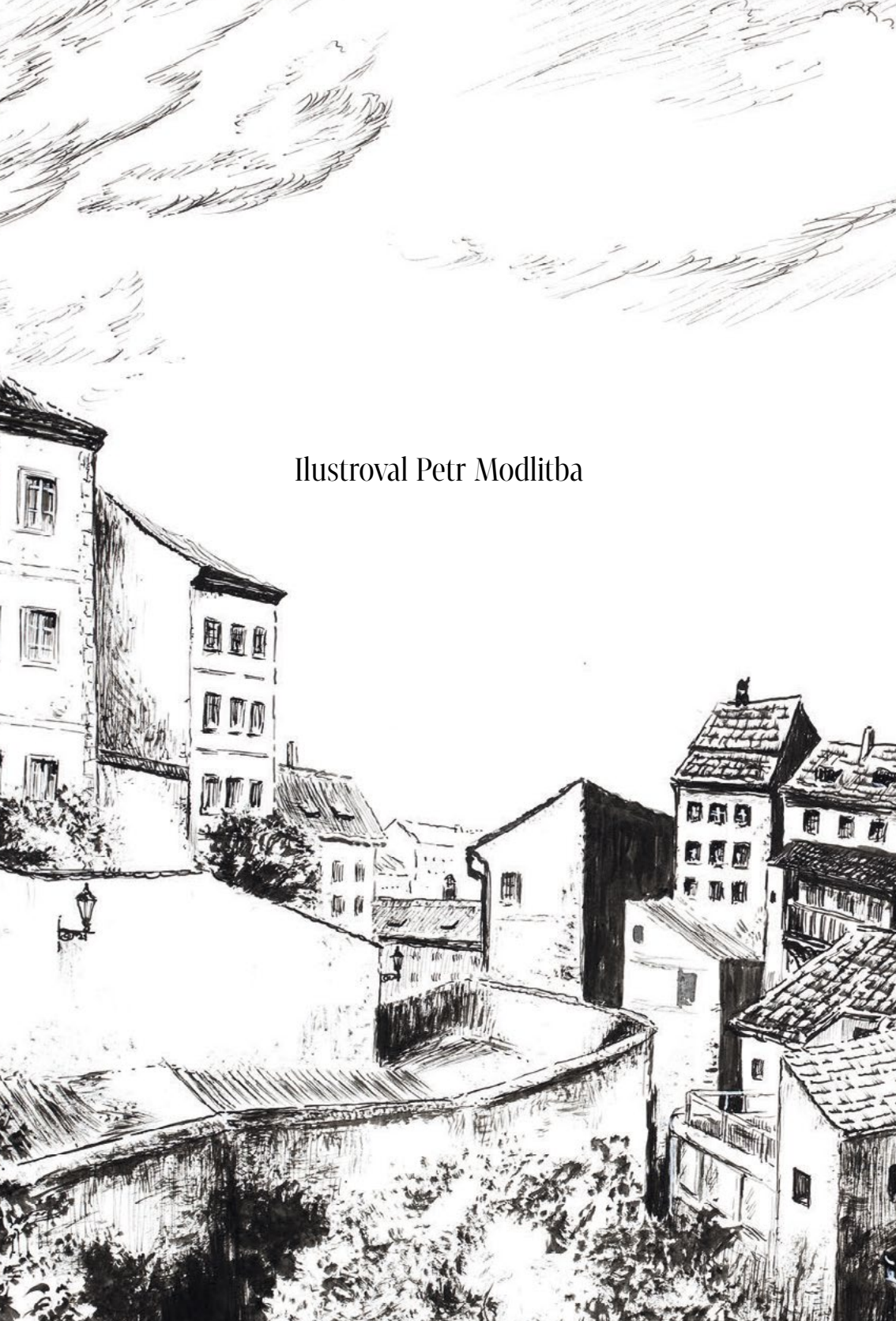

Josef Červinka
Poselství ze Stínadel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Josef Červinka
POSELSTVÍ ZE STÍNADEL

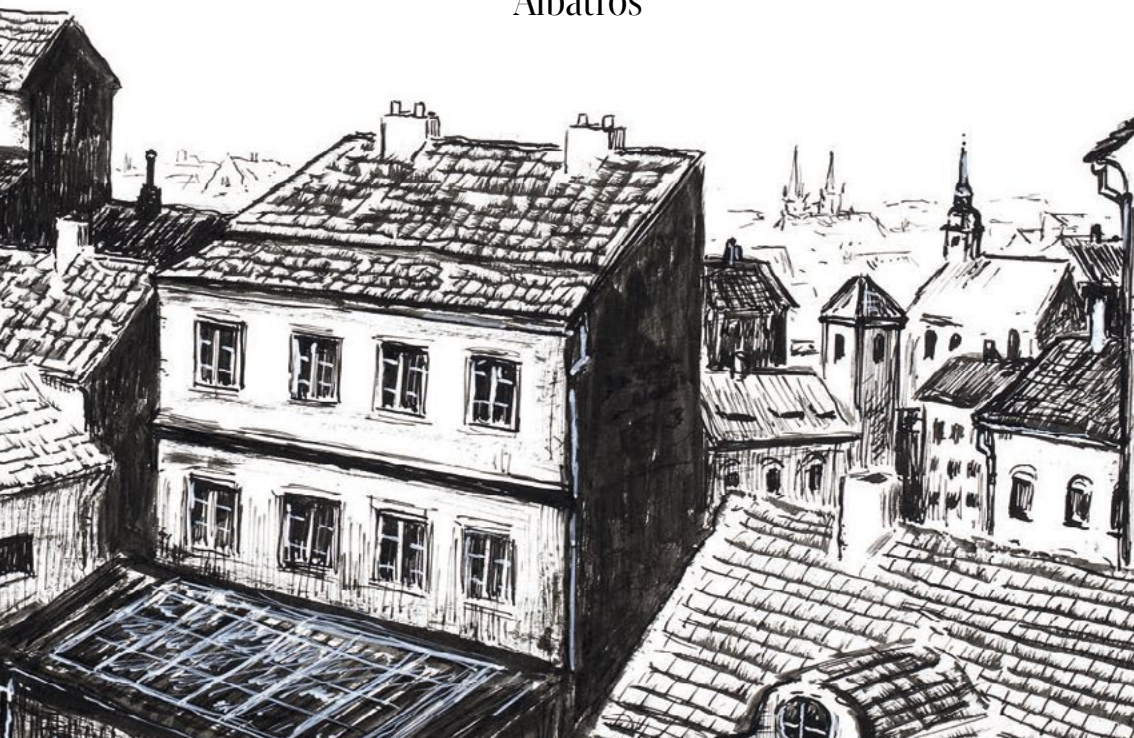

Ilustroval Petr Modlitba

Josef Červinka

POSELSTVÍ ZE STÍNADEL

Albatros

POSELSTVÍ ZE STÍNADEL

4. kniha Stínadel

*Autor věnuje tento příběh Jaroslavu Foglarovi –
Jestřábovi, kterému nepřátelský režim a nepřející čas
nedovolily odhalit všechna stínadelská tajemství.*

poznámka autora
— ÚVODEM —

Díky Jaroslavu Foglarovi – Jestřábovi, jeho knihám a jeho oddílu jsem od roku 1964 až do roku 1997 nepřetržitě vedl turistický (v letech 1968 až 1970 a po roce 1990 jako skautský) oddíl mládeže. Několikrát jsme v oddíle hráli na motivy Jestřábových knih *Záhada hlavolamu* a *Stínadla se bouří* dlouhodobou dobrodružnou hru.

Z Jestřábových hromadných dopisů, které v 70. a 80. letech rozesílal svým přátelům, jsme se dovídali, že píše třetí díl Stínadel. Bylo to ale v době hluboké totality, takže jsme nevěřili, že knížka někdy vyjde. Pokaždé když hra skončila, hoši byli smutní, že dál už není nic, že je to už úplný konec. A přitom v obou knihách byla spousta záhad, které stály za dořešení. Proto jsem na jejich stále naléhání dokončil v roce 1980 první verzi legendy k dlouhodobé hře, kterou jsem nazval Poselství ze Stínadel.

Mnou zpracovaná legenda této dlouhodobé hry navazovala na Foglarovy příběhy popsané v románech *Záhada hlavolamu* a *Stínadla se bouří*. Teprve když jsem se různými oklikami dostal k exilovému vydání románu Tajemství Velkého Vonta a zjistil jsem, že jsem ve své legendě zpracoval úplně stejný příběh (vysvětlení vzkazu nalezeného Rychlými šípy za železnými dvířky ve Svatyni Uctívačů ginga), přepsal jsem v roce 1988 příběh do podoby, aby mohl být jakýmsi volným pokračováním celé foglarovské stínadelské trilogie. Tuto verzi legendy jsem rozšířil o další příběhy.

Legendu jsem psal pro potřeby našeho oddílu v době, kdy už jsme pomalu přestávali věřit, že by „reálný socialismus“ dovolil, aby snad ještě někdy něco od Jestřába vyšlo. Rádi jsme se v tomto zmýlili.

J. Č. Grifin, červenec 2017

1.

ČTVRTEK VEČER

Ta letošní zima byla opravdu zvláštní. Teploty se stále držely nad nulou a napadaný sníh se okamžitě měnil v břečku, která během několika hodin úplně zmizela. V rádiu hlásili, že za ječice vrhly mladé, takže myslivci mají o starost víc – budou muset přikrmovat předčasný vrh a bát se o jeho přežití. Jestli uhoří mrazy, zajáci zmrznou do jednoho.

Šeříkům se nalily pupeny a objevily se první zelené lístky. Kosi po ránu zmateně zpívali: „Je jaro!“ Na různých místech ve Stínadlech rozkvetly žluté kvítky zlatic. A k dovršení všeho se k městu blížila první letošní bouřka. Byla to prazvláštní zima. Ani ti nejstarší obyvatelé ve městě nic takového za celý svůj život nepamatovali.

Kdesi v dáli, za mořem střech a stříšek, se vynořily těžké černé mraky. Měsíc s nimi sice svou matnou září chvíli zápasil o nadvládu nad městem, ale svůj boj prohrál. Město vzápětí potemnělo ještě víc. Ani nazelenalý třpyt plynových lamp na takový příval tmy nestačil. Okna v domech se kvapem rozsvěcovala.

V dále osvítil blesk černou clonu mraků, něco nevídaného v tomto ročním období, a potom, o drahnou chvíli později, do ulic dorazil hluk hromu. Známka toho, že se bouře nezadržitelně blíží právě sem.

Uprostřed jedné úzké a křivolaké uličky ve Stínadlech vyšlo z malého krámku asi dvanáctileté děvče. Zůstalo stát v otevřených dveřích a chvíli pozorovalo temnou oblohu. Potom se otočilo nazpět do krámku.

„Musím už domů, paní Málková. Nemám deštník a za chvíli bude pršet. Zítra vám přijdu zase pomoci. Dobrou noc.“

Z krámku se ozval hlas nějaké ženy, ale nebylo jí rozumět. Dívka zavřela dveře a přes clonu světla linoucího se výkladem na ulici vykročila do tmy. Než si stačila uvědomit dusot běžících kroků, který zanikal ve hřmotu blížící se bouře, prudce do ní vrazila nějaká postava. Měla přes hlavu přetaženou černou kápi s vystřiženými otvory, v kterých se leskly

dvě zlé oči. Dívka ztuhla hrůzou. Ani nestačila vykřiknout, když se maskovaná postava s hlasitými nadávkami znovu rozběhla. Vzápětí kolem vyděšeného děvčete proběhly další dvě postavy a hrůza, měly na hlavách také černé masky. Dívka déle nečekala. Vběhla nazpět do krámků a s hlasitým bouchnutím za sebou přirazila dveře.

Mezitím všichni tři maskovaní výrostci běželi ulicí k nejbližší křižovatce. Zdálo se, že ti dva vzadu pronásledují toho prvního, ale stejné maskování všech tří svědčilo o tom, že patří k sobě. Těsně před křižovatkou první zvolnil a dal vztyčenou paží znamení, aby dvojice za ním zůstala stát. Oba se zastavili a vtiskli se do výklenku nejbližšího domu.

První zakuklenec opatrně nahlédl za roh do sousední ulice. Chvilí pozoroval, jestli je v ní všechno v pořádku, potom mávl rukou a zmizel za rohem. Byl to zřejmý signál pro ty dva za ním. Rozběhli se také. Vše se podobně opakovalo ještě na čtyřech dalších křižovatkách, než se první výrostek konečně zastavil u domu s velkými zavřenými vraty. Jeden z maskované zadní dvojice se k němu opatrně přiblížil, zatímco třetí zůstal stát na dohled u ústí ulice.

„Zdá se, že máš čistý vzduch,“ řekl polohlasně ten první.

Druhý opatrně stiskl kliku malých dvířek umístěných na okraji vrat a vešel jimi do domu. Chodbu osvětlovala jen slabá žárovka. Černá maska zakuklence vypadala v tom příšeří neobyčejně hrůzostrašně. V celém domě panovalo naprosté ticho. Dveře na konci chodby byly otevřené. Vedly na dvůr. Maskovaný jimi prošel a opatrně je za sebou zavřel.

Na dvorku byla tma, že by se dala krájet. Tmavá postava vytáhla z náprsní kapsy bundy baterku a dvakrát krátce blikla na opačnou stranu dvora. Napjatě hleděla do tmy a po chvíli světelný signál zopakovala. Ze vzdálenosti asi třiceti

metrů proti ní vytryskl kužel světla a vzápětí pohasl. Světlo bliklo ještě dvakrát. Maskovaný výrostek vteřinku počkal a potom vykročil potmě do hloubi dvora. Pohyboval se jistě, jako by to tu znal nebo se ve tmě už rozkoukal.

„Stůj!“ ozval se tlumený hlas ze tmy. „Heslo!“

Maskovaný se zastavil a také tlumeným hlasem řekl: „Moskyti!“

„Uctívači ginga!“ ozval se znovu první hlas proti němu a po chvíli pokračoval: „Podařilo se? Neseš?“

„Ano, nesu,“ řekl maskovaný z ulice. „Jen škoda, že se to nezdařilo už minule. Nemuseli jsme teď vymýšlet takovou složitou operaci.“

„Tak to sem dej a neřečni!“ přerušil ho velitelský hlas ze tmy. Od dřevěné kůlny stojící v rohu dvora se odlepila černá silueta. V okamžiku, kdy došla k maskovanému výrostkovi, se v prvním patře domu rozsvítilo světlo. Záře z okna dopadla na obě postavy. I postava ze dvora měla přes hlavu přehozenou černou kápi. Oba maskovaní uskočili před světlem do stínu kůlny, jako by je uštkl had.

„Pozor,“ sykl ten ze dvora. „Dej to sem, dělej, ať odsud co nejrychleji vypadneme. Už jsme tu příliš dlouho. Nepronásledoval vás někdo?“

„Nikdo! Nikdo za námi neběžel. Asi ještě nic nezjistili.“ Potom vyndal z kapsy bundy malý balíček a podal ho druhému.

Blesk udeřil docela blízko a na chvíli ozářil celý dvůr. Obě maskované postavy stály u nějakých beden narovnaných u dveří kůlny. Zadní stěna kůlny přiléhala k vysoké cihlové zdi, která předělovala dvory mezi domovními bloky.

„Už je to tady!“ řekl maskovaný ze dvora a schoval balíček do kapsy. „Jak jsem říkal, je nejvyšší čas zmizet, nebo ke všemu ještě zmokneme!“

„To nevadí. Alespoň déšť smyje stopy. Jako v detektivce,“ zasmál se druhý. „Tak hodně štěstí!“

Skřípot otevíraných dveří je znovu přibil ke stěně kůlny. V osvětleném rámu dveří stál muž. Z kapsy vytáhl nějaký papír. V ruce mu blikla baterka. Chvíli nahlížel do lejstra a potom se obrátil od dveří směrem do dvora.

„Kdo to může být?“ sykl jeden z maskovaných. „Co to má znamenat?“ Oba se vtiskli ještě hlouběji do stínu kůlny.

Muž na dvorku se choval podivně. Chvíli chodil kolem dveří, potom přešel na opačný konec dvora, cosi tam kutil, rozsvítil baterku a něco si zaznamenal do papíru. Pak se znovu vrátil ke dveřím. Cestou si pro sebe stále něco mumlal. Znenadání se otočil do dvora a rázným krokem vykročil ke kůlně.

Oba maskovaní spiklenci byli podivným chováním muže tak zaujatí, že na chvíli zapomněli, že bouře už dorazila nad město. Vítr zesílil natolik, že ve dvoře rozfoukal prach a loňské listí. Když byla postava téměř v polovině vzdálenosti mezi kůlnou a domem, projel oblohou klikatý blesk a ozářil podivného muže v dlouhém černém plášti, splývající skoro až na zem. Na hlavě měl klobouk s pomačkanou krempou. Jeho tvář v záři blesku vypadala jako tvář vzkříšeného umrlce. Celá levá polovina znetvořeného obličeje byla rozšklebena do příšerné grimasy. Mužovy zlé oči, tvrdé jako ocel, hleděly upřeně do místa, kde se ukrývali maskovaní spiklenci. Obou se zmocnila hrůza a panika.

„Ježíši Kriste, to je Kosatka!“ Výkřik zanikl v rachotu hromu. Jeden ze zakuklených už na nic nečekal. Vyběhl z úkrytu, zakličkoval po dvoře a tryskem doběhl ke dveřím do domu. Za ním jako by se rozběsnilo samotné peklo. Blesky křižovaly oblohu a osvětlovaly Kosatku stojícího uprostřed dvora.

Maskovaný za sebou rázně přirazil dveře, proběhl chodbou a vzápětí vyrazil na ulici a vydával u toho neartikulované zvuky. První těžké kapky dopadly na zaprášenou dlažbu a na obnaženou hlavu asi patnáctiletého chlapce, který si už tam ve dvoře strhl z hlavy černou kápi.

Další blesk už ozářil jen prázdný dvůr bez jediného živého tvora. Nade zdí dvora se mihla tmavá postava druhého zakuklence a vzápětí zmizela v temnotě.

Bouře se rozběhla plnou silou.

PÁTEK ODPOLEDNE – TAJNÝ ÚKOL

Velký Vont Otakar Losna vstal za stolem v klubovně Žlutého květu, chvíli počkal, až vstanou i ostatní, a potom řekl zastřeným hlasem: „Buďme svorní!“

Ostatní členové Vontské rady téměř jedněmi ústy odpověděli: „Žlutá je barva naše!“

A Velký Vont pokračoval: „Nevyzradme nic, co víme!“

„Mlčenlivost chrání nás!“ odpověděli znova ostatní.

Po tomto tradičním zahajovacím obřadu se všichni členové Vontské rady posadili na svá místa. Také Losna dosedl. Těžce, bez nadšení. Tak skleslého ho členové rady ještě nikdy neviděli. V klubovně zavládlo napjaté ticho. Všichni očekávali, co jim Losna řekne.

„Kamarádi,“ ujal se slova Velký Vont, „začal jsem pracovat v čele Stínadel před několika málo dny. Bláhově jsem se domníval, že volbou nového Velkého Vonta rozbije a nepřátelství v našich řadách skončí, ale už teď je zřejmé, že neskončilo vůbec nic a že cesta k míru a pořádku ve Stínadlech bude ještě dlouhá.“ Losna se odmlčel a rozhlédl se po členech rady.

Jeden z nich, kterému přezdívali Vlk, zvedl ruku, jako by se hlásil o slovo, a vzápětí skočil Losnovi do řeči. „Promiň, že tě přerušuji, ale rada není kompletní. Chybí Laryk. Sice

nevím, proč jsi nás tak náhle svolal, ale pokud bychom třeba hlasovali, mohlo by dojít k nerozhodnému výsledku, protože je nás sudý počet. Ty plus pět členů rady.“

Losna netrpělivě mávl rukou. „Dnes žádné hlasování nebude. Svolal jsem vás kvůli splnění mimořádného úkolu, který vám hned vysvětlím. A Laryk už ten úkol plní.“ Losna se znovu odmlčel, jako by hledal slova, ale hned zase pokračoval. „Doufám, že jste pozvali i poštovní jezdce?“

„Ano,“ přitakal robustní chlapík zajímavé tváře, sedící po Vlkově pravici. Měl přezdívku Bob. „Sehnali jsme jich narychlo celkem patnáct. Čekají na dvoře.“

Losna pokýval pochvalně hlavou. „K úkolu, který nás čeká, to bude stačit.“

Poštovní jezdci byli rychlí a obratní hoši, kteří zprostředkovávali styk mezi náčelníky ulic a Vontskou radou.

„Zavolej je, Brouku!“

Vont, který seděl nejbližší dveřím, se zvedl, otevřel je a zavolal na několik hochů postávajících na dvoře. Rychle a ukázněně vešli do klubovny.

„Posaďte se, kde je místo,“ řekl jim Losna, „a protože to spěchá, přejdeme hned k věci. Úkol, který nás nyní všechny čeká, jak vás jezdce, tak i všechny členy rady, je přísně tajný. Budete ho plnit ve městě. Po jeho splnění se okamžitě vrátíte sem do klubovny a podáte mi o splnění úkolu zprávu. Zdůrazňuji, že své poslání musíte splnit za každou cenu a nesmíte o něm s nikým mluvit! Ani slůvko!“

Všichni přítomní Vontové se na sebe napjatě a trochu nejistě podívali. Co se to děje? A proč se Losna tak divně chová a pořád zdůrazňuje zachování tajemství. Vždyť přece zachovat tajemství je pro každého z Vontské rady samozřejmá povinnost.

A Losna pokračoval. „Každý z vás dostane zalepenou obálku, v níž je část důležité zprávy. Vaším úkolem je dopravit ji co nejrychleji na Druhou stranu do klubovny Rychlých šípů. Obálku jim předáte a zase se co nejrychleji vrátíte. Na odpověď nemusíte čekat. Obálku musíte doručit Rychlým šípům sice rychle, ale obezřetně. Kdyby vám hrozilo nebezpečí, kdyby vám třeba chtěl někdo obálku sebrat, tak ji prostě zničte! Obálka se smí dostat pouze do rukou Rychlých šípů. Nikoho jiného! Několika prvním poslům dám ještě falešné obálky, které byste v krajní chvíli mohli odhodit a tím byste snad odvrátili případné nebezpečí.“

Vontská rada i poštovní jezdci hleděli na Losnu celí vyjevení. „V případě nebezpečí zničit? V případě jakého nebezpečí? A kdo by nám měl v plnění úkolu zabránit?“

Losna pokrčil rameny. „Ani přesně nevím. Mám jen takové neblahé tušení. A abychom co nejvíce snížili riziko přepadení, půjdete s obálkou každý sám. Nesmíte jít ani ve dvojicích.“

Všichni z toho byli ještě víc překvapení. Losna dnes nebyl viditelně ve své kůži. Co se asi přihodilo, že ho to tak vzalo? A Laryk už podle Losny nějaký úkol plní. Že by už byl také s nějakou obálkou na cestě?

Losna zatím rozdál všechny obálky s tajemným obsahem. Ty vzápětí zmizely v kapsách kalhot nebo bund přítomných. Vsech se už dávno zmocnilo napětí z nastávající cesty. Bylo to zvláštní. Ještě nikdy se nestalo, aby členové Vontské rady museli jít s nějakým tajemným posláním mimo Stínadla do jiné části města.

„Z klubovny budete vycházet postupně v krátkých časových odstupech, abyste nebyli nápadní,“ vysvětloval Losna. „Na Druhou stranu nechoďte přímo, ale různými směry, i když budete muset jít oklikou!“

Ke dveřím z klubovny přistoupil Vlk. „Šel bych třeba první,“ navrhl a ostatní byli celkem rádi, že se našel dobrovolník, který to začne. Co začne, nikdo přesně nevěděl. Ale že se něco semele, nebo dokonce už semlelo, teď cítil každý.

3.

BOJ V ULICÍCH MĚSTA

Dva strážci, kteří stáli u dveří klubovny, sledovali bezděčně Vlka celou cestu přes rozsáhlý dvůr až k průjezdu. Tam jim zmizel.

Další dva strážci stojící u vrat před domem Vlka upozornili, že „vzduch je čistý“. V okolí klubovny nezpozorovali nic podezřelého. Vlk se rozhlédl na všechny strany a potom se vydal podle Losnovy rady opačným směrem, než kde ležel cíl jeho cesty.

„Vypadne ti z kapsy nějaká obálka, nebo co tam máš!“ zavolal za ním jeden ze strážců. Vlk si automaticky sáhl na zadní kapsu kalhot a obálku do ní hlouběji zasunul.

„Díky!“ zavolal na strážce a mávl na něj.

Na nejbližší křižovatce zatočil vpravo do úzké uličky. Vozovka i chodník zde byly ve stejné rovině a bez obrubníků. Tato část Stínadel nepatřila k nejušnějším ve městě. Ani teď tu nebyla živá duše. V okamžiku, kdy se Vlk chystal rozběhnout, necelých dvacet kroků před ním vystoupily z výklenku vrat tři postavy. Všechny měly přes hlavy černé masky, které jim zakrývaly hlavu i krk. Vlk se zarazil, ale jen na okamžik. Několika rychlými kroky dostihl nejbližší dveře do domu po pravé straně ulice, prudce je otevřel, proklouzl jimi jako lasička a zabouchl je za sebou. Maskovaní útočníci, kteří

doběhli ke dveřím o něco později, slyšeli už jenom spěšný klapot kroků a prásknutí dalších dveří kdesi v domě.

Největší ze zakuklenců prošel do chodby domu. Hned za dveřmi ležela na zemi otevřená dopisní obálka. Hbitě ji zvedl, jako by se bál, aby to neudělal někdo z jeho společníků. Podle jeho rázného chování se dalo usuzovat, že je velitelem skupiny.

V obálce byl malý lísteček. Velitel si ho chvíli prohlížel, a to tak, aby ostatní dva neviděli, co je na lístku napsáno. Vzápětí lístek několikrát v ruce obrátil a potom zklamaně řekl: „Nic tu není. Napálil nás! Zatímco jsme si to prohlíželi, bůh ví, kde je mu konec.“ Složil lístek a vložil ho nazpět do obálky. Naslinil okraje a obálku zalepil. Pak ji podal nejmenšímu se slovy: „Stejně s tím zaběhni k náčelníkovi. Ať vidí, že jsme se snažili.“

Nejmladší zmizel ulicí dál do Stínadel, zatímco zbylí dva opět zaujali místo ve svém úkrytu s výhledem na dům s klubovnou Vontské rady.

Mezitím se na cestu vydali další dva členové Vontské rady, Bob a krátce po něm Brouk. Losna nakonec rozhodl, že prodlevy mezi jednotlivými vyslanci budou co nejkratší. O dvě ulice dál narazil Bob na čtyři maskované výrostky, a i když byl vyhlášený silák, přesila ho přemohla a i přes jeho stálý zoufalý odpor ho vtáhla do nejbližšího domu.

Brouk, který šel těsně za ním, mu chtěl nejdřív přispěchat na pomoc, ale potom ho napadlo, že by měl na nebezpečí raději upozornit Vontskou radu. Než se však rozhodl, co podnikne, vyřítily se na něho z domu, u kterého právě stál, tři další maskované postavy. Dva zakuklenci mu chytili ruce, bolestivým chvatem mu je zkroutili za záda, že se nemohl ani pohnout, a třetí mu bleskurychle prohledal kapsy.

„Mám!“ křikl maskovaný chlapík, když se obálka Vontské rady objevila v jeho ruce. Odskočil od zajatce a zmizel s obálkou v nejbližším domě. Oba zakuklenci do Brouka prudce strčili, až upadl na zem, a než se zvedl, také vběhli do domu. Brouk se opřel o zeď a bezmocně si třel rameno, které ho citelně bolelo.

„Brouku! Brouku! Co se ti stalo?“ zavolal na něho od rohu ulice Bob, když spatřil u zdi jeho schoulenou postavu.

„Přepadli mě. Tři maskovaní hromotluci!“

„A obálka? Kde máš obálku?“

„Je fuč!“

„Mně ji taky sebrali. Musíme varovat ostatní.“

„Za mnou už šli Elk a Lelek. Snad se jim povedlo projít.“

Na rohu ulice narazili na jednoho poštovního jezdce. „Stůj! Musíš se vrátit!“ zadrželi ho. „Někdo obsadil všechny ulice! Musíme rychle vymyslet, jak jejich blokádu prorazit.“

„Stůjte!“ zavolal Brouk i na další poštovní jezdce, kteří právě vyšli ze vrat a chystali se rozběhnout na Druhou stranu.

Losna byl bledý v tváři, když mu Brouk a Bobek líčili situaci v ulicích Stínadel. „To není jen tak,“ zašeptal.

Bob přikývl. „Vypadá to, že jim někdo dopředu prozradil, že poneseme nějakou zprávu, a dopředu se už na nás připravili.“

Losna se zamyšleně zahleděl ke dveřím, jako by čekal dalšího vracejícího se neúspěšného jezdce, a pak řekl: „Musíme změnit taktiku. Pokusíme se prorazit všichni společně jednou ulicí. Jedině tak se nám to může podařit. Maskovaní útočníci své síly rozptýlili do několika ulic, protože nevědí, kudy naši půjdou. Bob a Brouk vyrazí jako první a strhnou na sebe pozornost. Až se na ně maskovaní vrhnou, ostatní přes ně prorazí hromadným útokem.“

„Dej nám všem ještě nějaké prázdné obálky,“ navrhl Bob.

Byl to dobrý nápad. Losna vytáhl z tašky na stole svazek prázdných obálek a rychle jim je rozdál.

„Prázdnou obálku si dejte do kapsy tak, aby ji našli jako první, až vás budou prohlížet. A než tu lest prohlédnou, můžete se pokusit o útěk,“ poradil jim Bob. „Jsou to kluci

jako my a určitě se s nimi známe. Když jsem se s nimi přetahoval, všichni si dávali bacha, abych některému nestáhl masku z hlavy.“

„Stejně už jsme prozrazeni,“ opakoval cestou Losna. „Nemusíme se skrývat, naopak můžeme jít všichni pohromadě. Důležité je, aby se nás co nejvíc dostalo přes blokádu a doručilo svou obálku na Druhou stranu Rychlým šípům.“

Bob s Broukem, Losna a dva strážci vytvořili skupinku, která šla o několik metrů před hlavní skupinou s obálkami pro Rychlé šípy a měla za úkol strhnout na sebe pozornost neznámých útočníků. Vzápětí se ukázalo, že Losnova taktika byla účinná. V nejbližší ulici je napadli čtyři zakuklenci, aniž tušili, že to jsou jen volavky, a ještě k tomu v takové přesile. Losnova skupina je snadno zatlačila do domu a snažila se jim strhnout masky. Zakuklenci byli protiútokem zaskočeni a začali se hlasitě dovolávat pomoci. Na jejich volání se ze sousední ulice přihnali další kumpáni a chytili se s Losnovou skupinou do křížku. Útočníci museli s jistotou vědět, že bojují proti nejvyššímu náčelníkovi Stínadel a Vontské radě, ale bylo jim to zřejmě jedno.

Vontové – ano, maskovaní útočníci byli Vontové, protože měli na košilích špendlík se žlutou hlavičkou – se nejdříve lekli přesily, která se v ulici znenadání objevila. Když však přibíhající skupina nezasáhla do rvačky a jen se kolem zápasících přehnala, pochopili, že je to lest, a oni si s ní neporadí.

„Zrada! Je to zrada!“ křičel nejvyšší zakuklenec. „Obelstili nás! Tihle nás mají jenom zdržet a určitě u sebe nic nemají! Musíme za těmi...“

Jeho další slova zanikla v bojové vřavě. Bob mu mohutným kopnutím podrazil nohy. Vont se jako podřatý složil na dlažbu. Bleskurychle se ale postavil, setřásl ze sebe jednoho

člena Vontské rady, který na něm doslova visel, a rozběhl se za prchající skupinou. Následovali ho jenom dva další zakuklenci. Ostatním Losnova skupina nedovolila vzdálit se z boje.

Vzápětí do klubka zápasících těl prudce narazila hlavní skupina vyslanců a doslova je převálcovala.

4.

POSELSTVÍ ZE STÍNADEL

Když se na Druhé straně o několik hodin dříve vyvalil ze školy obrovský hrozen povykující mládeže, byla to neklamná známka, že vyučování je toho dne u konce.

Po bleskově sněženém obědě se v klubovně Rychlých šípů vždy jako první sešli Červenáček s Rychlonožkou, kteří v domě bydleli. Červenáček otevřel okno do opuštěné zahrady. V klubovně bylo k zalknutí a venku bylo svěží předjarní ovzduší. S rozkoší se rozložil v okně a pozoroval keře zlatic, kterých tu několik předčasně rozkvetlo poblíž domovních zdí. Rychlonožka si čekání na ostatní krátil prohlížením starých čísel klubovního časopisu TAM-TAM.

Rychlé šípy psaly svůj časopis pro čtenářstvo své čtvrti. Na jeho stránkách se mohli hoši a děvčata Druhé strany dočíst o senzačním pátrání Rychlých šípů v sousedních Stínadlech, kde se před dvěma lety odehrály zvláštní události kolem tajemného hlavolamu zvaného ježek v kleci a kolem voleb Velkého Vonta.

„Podívej, Losna,“ řekl Rychlonožka, když obrátil TAM-TAM na stránku s fotografií jednoho z kandidátů na Velké Vontství.

„Kde?“ podivil se Červenáček a odvrátil svůj pohled od zahrady do klubovny.

„Ale tady na fotce přece,“ smál se Rychlonožka. „Snad sis nemyslel, že zrovna vešel do klubovny?“

Do funkce Velkého Vonta ve Stínadlech, podivné a záhadné městské čtvrti, byl jednou za dva roky nebo i více let volen nejschopnější a nejoblíbenější z Vontů. Ten pak Stínadla vedl, organizoval společně s Vontskou radou různé soutěže mezi ulicemi a rozhodoval ve sporech mezi Vonty. Pokud se o funkci Velkého Vonta ucházelo současně více hochů, docházelo mezi nimi před Vontskou radou a odstupujícím Velkým Vontem k boji, či vlastně k jakési soutěži, a ten, kdo vyšel ze soutěže vítězně, byl zvolen Velkým Vontem a jeho poražení soupeři se mu podřídili.

A taková situace nastala právě před dvěma roky. Před Vontskou radou proti sobě stáli dva soupeři. Štěpán Mažňák, kterého podporovaly ulice Mydlářská, Rybí trh, Poříční, Úzká a všechny ulice k Druhé straně, a Otakar Losna, kterého podporovaly Modré ulice, Ohrady, Zákostelí, Tmavý průchod a všechny další ulice směrem na Bekov.

Rychlé šípy tehdy v boji o Velké Vontství podporovaly Losnu, ale Losna, i když zvítězil, nebyl vinou Mažňákova otce do funkce uveden.

Ztrátou ježka v kleci – odznaku Velkého Vonta – došlo ve Stínadlech k rozvratu a trvalo celý rok, než byl zvolen nový Velký Vont, Losnův kamarád Vláda Dratuš. Tomu dala celá Stínadla svůj hlas a zdálo se, že se konečně podaří ve Stínadlech zjednat pořádek a mír.

Křehký mír však trval jen krátce. Ještě na podzim se znovu rozpoutal boj kolem úřadu Velkého Vonta a jeho symbolu – ježka v kleci. Velký Vont Vláda Dratuš musel pod tíhou různých okolností odstoupit z funkce a novým Velkým Vontem byl zvolen, opět za přispění Rychlých šípů, konečně Otakar Losna.

„Nech Stínadla na pokoji,“ řekl Červenáček, „a pojď se podívat tady na zápisy v kronice o Jestřábově řádu.“ Rychlonožka srovnal staré TAM-TAMY do skříně a posadil se ke stolu.

„Ta historie s Jestřábovým řádem je také pěkně zamotaná,“ pokračoval Červenáček. Narážel tím na události z loňského tábora a potom na několik dosud nevysvětlených událostí během školního roku. Než se však stačili rozpovídat, do klubovny vešli – nebo spíš vpadli jako velká voda – Mirek Dušín s Jarkou Metelkou a Jindrou Hojerem.

„Co se tak ženete, plantážníci?“ uvítal je Rychlonožka. „Až jsem se kapánek vyděsil v domněnání, že nám padá střecha na hlavu! To se určitě hrnete k psaní nového TAM-TAMU, není– liž pravda?“

„Než se dáme do psaní nového TAM-TAMU,“ řekl Mirek a sáhl do kapsy, ze které vytáhl list složeného papíru, „bude muset nejdříve vyluštit tento dopis. Je ze Stínadel!“ dodal s důrazem a položil list na stůl. Ostatní se nad ním se zájmem naklonili. Dopis ze Stínadel! Copak jim to píše? Nedověděli se ale nic. Papír byl popsán všelijakými nesrozumitelnými značkami.

„Dopis je zašifrovaný, jak vidíte,“ řekl Mirek. „Přinesl mi ho dnes ráno ze Stínadel Laryk, člen Vontské rady, ještě než jsem odešel do školy. Sám nevěděl, co zpráva obsahuje. Neměl čas mi něco vysvětlovat, protože musel u nich stihnout začátek školy. Dopis mu dal pro nás sám Velký Vont Otakar Losna.“

Všichni se na sebe vzrušeně dívali, jako by se jeden druhého tázal: Je to předzvěst nějakého dalšího dobrodružství?

„Jak ale zprávu rozluštíme, když neznáme šifru?“ zeptal se Jindra.